

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **K. L. Y.**, zastoupen Mgr. Lukášem Fiedlerem, advokátem se sídlem Klicperova 1266/1, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 3. 2017, č. j. 32 Az 15/2016 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Lukáše Fiedlera **se určuje** částkou 3 400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 3. 2016, č. j. OAM-222/ZA-ZA15-K01-2013, rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který mu nejprve ustanovil advokáta a poté žalobu zamítl výše uvedeným rozsudkem.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel tvrdil, že se krajský soud náležitě nevypořádal se všemi jeho argumenty a nedostatečně zohlednil veškeré skutečnosti, které mohly mít vliv na řádné rozhodnutí ve věci. Odůvodnění napadeného rozhodnutí nemělo dostatečnou oporu ve spisovém materiálu. Stěžovatel je od roku 1978 členem politické strany Formation orientation de Congolais (dále jen „F.O.C.“), a z tohoto důvodu se obával návratu do vlasti a následného pronásledování ze strany vládních představitelů. Stěžovatel opustil Demokratickou republiku Kongo v roce 1989 za účelem studia a též kvůli neustále se zhoršující situaci v zemi.

[5] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou, popřípadě odmítnout pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s. Námitky stěžovatele považoval za obecné, neboť nedokládají konkrétní pochybení soudu či správního orgánu a taktéž nevyvracejí objektivitu posouzení skutkových okolností. Žalovaný považoval právní kvalifikaci za zcela souladnou se zákonem a odpovídající zjištěnému stavu věci.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Nejvyšší správní soud taktéž připomíná, že stěžovateli již byla soudní procesní ochrana poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu. Projednání kasační stížnosti nezvyšuje automaticky míru právní ochrany.

[10] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za

pokračování

předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[11] Rozhodnutí soudu je podle judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů především tehdy, opírá-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2003 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Obdobně je rozhodnutí soudu zatíženo nepřezkoumatelností v případě, že se soud ztotožní se závěry správního orgánu a označí je za správné, přičemž se ale nevypořádá s věcnými či právními námitkami uplatněnými v žalobě proti takovým závěrům (srov. rozsudek ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004 - 55), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS).

[12] Již ze samotné formulace stěžovatelových kasačních námitek je zřejmé, že ani on sám se nedomnívá, že by rozsudek krajského soudu trpěl nedostatkem důvodů. Jejím skutečným obsahem je nesouhlas se způsobem vypořádání jeho žalobních námitek, nikoliv tvrzení, že by se s nimi krajský soud nevypořádal. Podle Nejvyššího správního soudu je z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgán a krajský soud vycházely, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Nelze považovat za pochybení, pokud krajský soud zaujal stejný právní názor jako žalovaný.

[13] Hlavní stěžovatelova námitka spočívá v nesouhlasu se zamítnutím jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu. K tomu je třeba uvést, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37, platí: „*Za pronásledování ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí (...)*“. Stěžovatel neuvedl ve své žádosti relevantní důvody, které by ve svém souhrnu naplňovaly pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Stěžovatel spojoval obavy s pronásledováním toliko se samotným podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany v zahraničí, které by mohlo vést k jeho ohrožení v případě, že by byl nucen odjet zpět do své vlasti. Ze správního spisu nevyplynuly skutečnosti, které by odůvodňovaly stěžovatelovu obavu, že bude po návratu pronásledován státní mocí.

[14] Stěžovatel dále poukázal na to, že je pronásledován pro uplatňování politických práv. Cizinci se udělí azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu v případě, že bude v řízení zjištěno, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, uvedl, že „*jedním z předpokladů naplnění pojmu pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod proto je, aby žadatel o azyl nějaký politický názor měl, dokázal jej adekvátním způsobem prezentovat, a věrohodně popsal příkoří, kterého se mu právě z těchto důvodů dostalo.*“ Stěžovatel ve správním řízení uvedl, že je členem politické strany F.O.C., ale již neuvedl, jak je pro své tvrzené členství konkrétně pronásledován. Své obavy z návratu do vlasti spojoval výhradně se samotným podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Stěžovatel se taktéž v průběhu

řízení o udělení mezinárodní ochrany nezmínil, že by se v současnosti v F.O.C. či ve vztahu k Demokratické republice Kongo politicky angažoval a byl za svou činnost perzekuován.

[15] Správní orgán taktéž nepřistoupil k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu kvůli odůvodněnému strachu z pronásledování. Při výkladu tohoto právního pojmu „soud v daném případě přezkoumává, zda ve vztahu k danému pojmu byla uplatněna zásada materiální pravdy ukládající povinnost správnímu orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, na jehož základě je pak právem správního orgánu kvalifikovaně rozhodnout.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2003, č. j. 4 Azs 4/2003 - 68). Správní orgán se při výkladu tohoto pojmu a jeho aplikaci na stěžovatelovu situaci opíral o informace, jejichž zdroje podrobně uvedl na str. 5 a 6 svého rozhodnutí. Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodovací činnosti správního orgánu rozpory, které by zpochybňovaly závěr o neudělení mezinárodní ochrany. Stěžovatelem předložené informace a důkazy zmiňované znovu v kasační stížnosti neprokázaly odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině. Argument zanechání stěžovatelovy rodiny v Kongu nijak nevypovídá o závažnosti situace. I ke stěžovatelem okrajově zmiňovanému důvodu udělení azylu v podobě příslušnosti k určité sociální skupině se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil, a to zejména v rozsudku ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 - 60, publ. pod č. 364/2004 Sb. NSS.

[16] Ke stěžovatelově námitce stran humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu Nejvyšší správní soud připomíná, že jeho účelem a přezkumem výroků rozhodnutí o této formě azylové ochrany se zabýval již mnohokrát (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, nebo ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48), přičemž vždy dospěl k závěru, že na udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu nemá stěžovatel právní nárok. Z rozhodnutí žalovaného nevyplynulo, že stěžovatelova životní situace dosáhla míry takové tíživosti, aby odůvodnila jeho udělení. Stěžovatel pobývá na území České republiky nelegálně již několik let, v současnosti se zdržuje ve středisku pro žadatele o mezinárodní ochranu a nečiní žádné aktivní kroky ke zlepšení úrovně kvality svého života. Jeho primárním zájmem bylo dosáhnout cestou podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany legalizace pobytu na území České republiky. Byť stěžovatel poukázal na potřebu dokončit své vysokoškolské studium, tato námitka není důvodem pro udělení humanitárního azylu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 2 Azs 224/2004 - 38, plyne, že žádost o udělení mezinárodní ochrany (tehdy azylu) nemůže nahradit institut žádosti o povolení k pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

[17] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[18] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

pokračování

[19] Stěžovateli byl krajským soudem ustanoven advokát podle § 35 odst. 8 s. ř. s., který podle poslední věty tohoto ustanovení zastupuje žalobce i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci za řízení o kasační stížnosti odměnu za jeden úkon právní služby v hodnotě 3 100 Kč, a to za sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“]. K odměně náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu